

G iữa đêm khuya ...
Rầm! Rầm! (trên mái tôn)...
“Ngao... ngao...”

Con mèo mun đực của hàng xóm đang dạ hành, leo trèo qua các mái tôn sau nhà, làm Yên giật mình thức giấc. Yên định thản một chút, biết mình ngủ say từ sớm sau chương trình tivi tối qua. Chàng nhớ đến cái hện hào hứng mỗi sáng chủ nhật, chàng nhủ thầm:

- Hôm nay mình đi đá banh ở sân Đồng Đa.

Yên rón rén chui ra khỏi mùng, đi nhẹ nhẹ ra phòng khách, sợ đánh thức mẹ dậy, kéo mẹ kêu đi ngủ lại thì hồngбет kế hoạch. Ngoài phòng khách, ánh đèn đường vàng vọt từ trụ điện bên hông nhà chiếu xéo vào cửa sổ, qua hàng cây bông giấy xuống nền nhà, làm tương phản bóng đêm trên nền gạch hoa văn hai sắc trắng vàng. Yên cố nhướng mắt nhìn lên đồng hồ treo tường trên cao, nghe tiếng quả lắc chậm rãi kêu clic clac đều đặn bên bỉ, trên vách tường tối đen nên chàng không tài nào đọc được giờ.

Chợt nghe tiếng gà gáy sớm từ xa phía đường Bắc Hải, rồi thỉnh thoảng nghe tiếng xe gắn máy vọt qua ngoài đường cái Cửu Long, Yên đoán mò rằng trời cũng sắp gần

sáng, mình nên chuẩn bị đi đá banh là vừa. Chàng nhẹ nhàng như con mèo, đi từng bước rón rén, tránh va chạm bàn ghế trong bóng đêm lơ mơ, lần bước đến tủ áo trong phòng nhỏ, chàng cẩn thận kéo ngăn tủ ra từng chút một, từ tốn kéo sao cho êm. Yên ráng trở mắt thao láo nhìn cho rõ tìm cái áo Adidas trắng nhuộm đỏ, màu áo của đội banh mình. Trong tối tay mò mẫm sờ sẫm, rờ trúng áo thun có sọc vai, chàng mừng thầm rằng mình tìm được nó rồi. Yên mặc tròng áo vào, đi nhẹ nhẹ ra cửa lớn, khéo léo nhẹ nhàng quay vòng khóa chậm chậm, nghe hai tiếng clic nhỏ, chàng thở phào nhẹ nhõm với cái tài thuận thực của mình.

Bước ra trước hiên nhà, không khí mát lạnh của buổi sáng sớm bao quanh làm Yên tỉnh ngủ hẳn ra. Chàng rướn người vươn vai hít sâu vào phổi làn không khí trong lành trong vườn bình yên, trong cái tĩnh lặng diễn ra hàng ngày, mà có mấy ai để ý trong cuộc sống xã hội vội vàng hỗn độn của thành phố đông người. Yên ngồi xuống mép thềm, lôi đôi giày đá banh giấu dưới con voi bằng sứ, đã chuẩn bị sẵn tối qua, chàng từ từ mang vớ vào, xách đôi giày đinh nhỏ gọn, đi ra cửa ngõ. Mấy con chó thân quen bên hông

nhà chạy lại vẫy đuôi mừng rỡ cậu chủ nhỏ, Yên khẽ kêu “Suyt... suyt...” rồi vuốt đầu chúng, như dặn bảo chúng chớ lớn tiếng sủa sảng mà gây rắc rối. Chúng nó dường như biết điều chạy lảng đi, vẫy đuôi vờn quẩn quít với nhau vào bóng tối.

Đứng sát vách tường trong nhà, Yên nhón chân nhìn về phía dãy CC tìm đồng đội, con đường Trường Sơn trước nhà giờ này vắng hoe. Các nhà hàng xóm cửa đóng then cài, tắt đèn im ỉm lặng yên. Vài ngọn đèn đường như cúi đầu tỏa ánh sáng yếu ớt xuống con đường nhựa thẳng tắp. Vài con bướm thiêu thân còn lờn vờn quanh cột điện, chưa biết mệt mỏi suốt canh dài. Xa xa tận cuối đường phía nghĩa địa Chí Hòa, bóng tối vẫn còn phủ lên một màu đen thẫm.

Chàng hơi tiếc rằng rằng mình dậy quá sớm, không chừng khoảng bốn hay năm giờ sáng. Nhìn vào căn nhà ẩm cúng ấy, giờ này ba mẹ và các anh chị đang ngủ say ngon giấc trong cái lành mát của buổi sáng. Yên thềm ngủ nướng, đắp chăn ấm thêm một chút, nghĩ thầm sương biết mấy. Ngồi cạnh vách kiosque quán sách, dưới gốc cây sứ và cây hoàng hậu, Yên ngắm nhìn ngôi vườn và căn nhà xinh xắn của gia đình mình. Trước cổng, hai chậu hoa Mai chiếu thủy trở hoa từng chùm, hương thơm ngát tỏa lan khắp vườn. Trăng chiếu chênh vênh trên đầu, bầu trời tò điếm với vài ngôi sao bạc lấp lánh, ánh trăng chiếu xuyên qua tàn cây, in bóng lá rung rinh nhẹ trên sân vườn. Yên nhớ đến một bản nhạc của nhạc sĩ Đặng Thế Phong mà chàng yêu thích

*Vườn khuya trăng chiếu
Hoa đứng im như mắc buồn
Lòng ta xao xuyến
Lắng nghe lời hoa*

*Cánh hoa vương buồn trong gió
Áng hương yêu nhẹ nhàng say
Gió lay...*

hình như rất hợp với khung cảnh cô đơn lặng lẽ này. Nhạc, hoa lá, ánh trăng, thời gian lắng đọng, không gian tĩnh mịch dường như tất cả quyện lại thành một thứ mê mị lạ kỳ, làm chàng ngất ngây. Trong trí óc tuổi niên thiếu, Yên cố gắng tận hưởng những giây phút thi vị, vì biết đâu mình sẽ không có một cơ hội thứ hai như vậy trong đời?

...

- “Oai ơi, Oai! Oai ồ ồ!”
- “Thương ơi”, “Công ơi” ... “Tùng ơi”, “Hà ơi... Hà”...

Yên giật mình khi nghe tiếng gọi đồng đội từ phía dãy CC, đoán rằng đó là tiếng của anh Đăng và Vượng ở BB4. Anh Đăng đang học đệ nhị cấp trường Nguyễn Du, và là thủ quân đội banh của liên dãy BB, CC, O, N... dọc đường Trường Sơn. Trong chốc lát, tiếng thanh thiếu niên nhộn nháo dần, tụ tập đi về phía nhà mình. Nghe tiếng “Cù” Thương léo nhéo, tiếng Tùng “Béo” to mồm, tiếng “Cu” Vượng vui tính... đám trẻ sung sức hợp quần vào sáng sớm. Đúng thời điểm, Yên lẹ làng mở cửa ngõ, đi ra giữa đường vẫy tay gia nhập bọn. Tay bắt mặt mừng, mắt tèm nhem trong sáng tờ mờ, đội banh điểm quân hơn chục đứa, đủ quân số cho trận banh hào hứng hôm nay. Đám thanh thiếu niên vừa đi vừa đá banh tạt qua lại giữa đường, tiếng cười giòn, vang trên đường.

Đang đi ngang đường Cửa Long, chợt nghe tiếng léo nhéo từ xa một đội banh khác ở xóm dưới, phía dãy JJ, EE, DD, trong đó tiếng cười non choẹt của mấy thằng bạn tên Hậu, Kỳ Lân, Hải Sơn, Hải Thùy... khiến đám này quyết định dzọt nhanh chân về phía sân Đống Đa! Cả đám ù té chạy, đưa lượm banh, đưa rút giày, lôm côm chạy về phía dãy MM. Cả đám chui lỗ chó hàng rào phía dãy MM, lẹ làng giành sân để được đá trận đầu và hy vọng vài trận tiếp trong ngày. Chạy ủa vào sân, đội banh hớn hờ vì mình là nhóm đầu tiên chiếm sân Đống Đa. Mấy đứa nhỏ nhí đi theo, lợi dụng cơ hội mượn banh đá lung tung trên sân trong buổi sáng lờ mờ. Một ngày bình yên của đám trẻ trong cư xá đang sắp sửa bắt đầu.

Yên từ từ hít sâu vào lồng ngực bầu không khí trong lành, hương đồng cỏ nhẹ thoảng qua từ phía đài phát tuyến rộng mênh mông. Chàng bước từng bước một, leo lên khán đài khung sắt ván gỗ để nhìn xa xa về phía Lữ Gia Phú Thọ, nơi con đường Nguyễn Văn Thoại sáng rực bóng đèn đường. Một cơn gió lạnh bất ngờ thổi ngang làm chàng nổi da gà, co ro ngồi xuống trên bục khán đài. Chàng đảo mắt nhìn bao quát sân banh, hai cột gôn gỗ thông tẩm dầu sơn xanh biển đứng vững chãi ở hai nơi cuối sân, như đang chờ những đường banh hiểm hóc thêu dệt nhấm vào trong những trận banh. Đám cỏ xanh sậm trên sân nằm yên thiếp thêm một giấc, vì đã suốt đêm mệt mỏi nghe đàn dế mèn tụ tập ca hát say sưa. Dường như cỏ non nơi đây mọc nhanh không kịp, ban ngày ngã rạp xuống cho êm đôi

bàn chân trần của những cầu thủ mằm non trong cư xá. Vài vật đất pha cát thiếu cỏ trên sân vì những đôi giày đinh hay bata cày bới hàng ngày, cũng nơi đây đã làm không ít cầu thủ tí hon chân trần trầy da xước móng. Ở cuối sân, cao sừng sững hàng trụ xi măng đúc, treo lủng lẳng mấy sợi dây thừng to cuộn cuộn, như đang nghỉ ngơi đuổi thẳng chờ đám trẻ thích nô đùa chơi xích đu quảng dây khi ngày nắng lên.

Ở góc sân, nhà võ đường tầng trệt mái tôn nằm lặng yên trong bóng tối, bóng đèn đường chiếu xéo vào song cửa gỗ hở hang, ẩn hiện lờ mờ bao cát vô tri treo lủng lẳng từ khung mái nhà, làm Yên có cảm giác rờn rợn. Cũng nơi này mỗi chiều, đám võ sinh thái cực đạo tụ tập đông đảo tập luyện võ, la hét vang cho thỏa tính hiếu chiến của tuổi trẻ tràn đầy nhựa sống. Kế bên, căn nhà đúc dở dang, không biết để làm gì, nơi có gấn cầu giao điện nên đám trẻ hay chui vào bật đèn sân banh để đá ban đêm. Nơi đây cũng là nơi tụ tập của đám thiếu niên ghiền đánh bài, trốn ra đây sát phạt tận tình.

Phía cổng sân, có bốn trụ gỗ to cao, cũng sơn màu xanh biển, làm cổng chào cho những ai yêu thích thể thao, muốn đến đây phô diễn tập luyện tài năng chạy nhảy “Cao Hơn”, “Nhanh Hơn”, “Xa Hơn” như ghi rõ trên ba tấm biển treo trên cổng.

Thoắt một tí thế mà trời đã tờ mờ sáng, từ phía cổng sau cư xá (phía trường Nguyễn Du), Yên nghe rõ hai đám thanh thiếu niên ồn ào đi về sân banh. Nhóm đầu tiên ở dãy TT, SS, RR như Tiến, Phát, Hỉ “Thuì”, Cao Nam, An “Be”, Phước Thuận...

Tiếng anh em An và Thuận vui nhộn vọng lại không ngớt từ xa. Nhóm kế cũng loi nhoi không kém, bao gồm dân đá banh của dãy R, OO, PP, QQ, NN... trong đó có Tân “Ù”, Vinh “Khều”, Tuyên “Đen”, anh em Khánh Hòa, Chính “Chăng”, Đạo “Chích”, Dũng thầy Bài, Quốc Giai, Chấn “Cùi”... Đám này có nhiều cầu thủ gạo cội làm khó dễ không ít cho các đội banh của xóm khác.

Hai đội banh còn lại trong cư xá, thường ra trể là đội của dãy phía cổng trước cư xá A, B, C, D... trong đó có anh em Phúc “Thầy Chùa”, Đức, Tùng “Xèng”, Châu Long, Long “Tò”, Việt “Tẹt”... Nhóm cuối cùng từ phía nhà thờ Tổng Viết Bường, dãy AA, M, L... gồm có Gia Phước, Huy, Hưng, anh em “Cù” Khôi “Cù” Khanh ...

Ngoài sáu đội banh thanh thiếu niên hỗn hợp trên, còn có đội banh đàn anh, gọi là tuyển thanh niên của cư xá. Nhóm này ra sân muộn nhất, ở rải rác trong cư xá, gồm có anh Vũ “Sexy”, anh Hiệp “Pélé”, anh Chuyên “Cá Mập”, anh Gia Bảo...

Khán giả của sân banh thì khá đông, thường không biết nhưng rất mê xem đá banh, thích ngồi trên khán đài tán dóc như Bạch “Đồng Tháp”, Quang “Rô”, Chương “Láng”, Phương “Beng”, Dũng “Lục Xì”, Năm “Say”, Giang Anh Thư... Nhiều thiếu nhi trong cư xá ra sân vừa xem đàn anh, vừa đá banh nhựa trên đường chạy quanh sân tráng nhựa dầu hắc đen in in.

Hôm nay, trận banh đầu tiên diễn ra giữa hai đội đến sớm nhất: đội liên dãy CC/BB (tạm gọi là đội dãy

CC) với đội liên dãy JJ/EE (tạm gọi là đội dãy JJ). Xem ra, đội dãy CC đa số cao to xác hơn như Đăng, Oai, Công... Đội JJ trông sần cùng lứa hơi thấp con. Các trận banh đá theo thể đá loại, đội nào thua thì bị ra rìa, chờ phiên mình dịp tới, nhiều khi đến vài tiếng đồng hồ. Vì vậy, các đội banh trông cũng căng thẳng tập trung khi nhập cuộc. Bên đội CC, Oai thích đi banh dài chạy cánh, Hà hay câu banh dài, Đăng tương to con quen chân đất càn khu trung tuyến, Thương đá tiền vệ lắt léo, Yên nhỏ nhất trong đám đá cắm chờ ăn banh, Công hay khò người giang tay dài trấn giữ khuôn thành (Công cũng là thủ môn của đội trường Nguyễn Du thuở ấy)... Phía đội JJ, đội này hay tập dợt mỗi chiều trong xóm, Hậu đi banh nhỏ gọn, Kỳ Lân thích “ủi” banh... Đội JJ khi ra sân lớn, hơi bị yếu thế vì quen lối đá nhỏ trong xóm hẹp, hơi bị ép sân vì đội CC tấn công từ hai cánh với lối đá banh dài thoáng rộng... Sau gần ba mươi phút quần thảo, bất ngờ Viết Hà thọc một đường banh sâu, Yên chạy tốc độ xuống theo banh, đẩy banh vào khuôn thành đội JJ. Đám JJ phản đối om sòm vì cho rằng Yên phạm lỗi việt vị... Trong lúc tranh cãi mà chẳng có trọng tài, đội banh dãy TT di chuyển nhanh tràn vào sân, làm đội JJ vào thế phải chấp nhận thua ảm ức. Tiếng thầy Hậu cãi làu nhàu dai như đĩa, xen lẫn vào tiếng An “Be” chầm biểm chế diễu chọc quê xưa đội thua cuộc ra sân. Âm thanh trên sân Đổng Đa ồn ào sống động dần lên...

Trận kế tiếp giữa đội mới thắng trận CC và đội mới vào sân TT, hai bên xem như cân đồng lực lượng. Đội dãy TT có Tiến “Lủi” và Hỉ “Thuì”

đá vũng banh, Thuận và An “Be” vẽ banh lã lướt quậy lung tung trên sân... Đặc biệt An “Be” thời đó có tài ăn banh việt vị (gọi là “ăn cắp trứng gà”) một cách tài tình, chưa kể cái miệng chối lau láu. Trận đấu kéo dài hơn trận trước vì hai đội có thành phần tám lạng nửa cân. Và cuối cùng, có một đội thua nhường sân cho đội banh liên dãy R/OO/PP/QQ vào cuộc.

Phải công nhận đội banh dãy R có nhiều cầu thủ cứng cựa: Tân “Ù” ỉu banh lên xuống dọc sân không mệt mỏi, Tuyên “Đen” đi banh gọn gàng, Dũng “Thầy Bài” vẽ rê banh nhuần nhuyễn, Chính “Chằng” đá hậu vệ cứng rắn sẵn sàng quét cả banh lẫn giò đối phương, Đạo “Chích” đá banh lì đòn, Quốc “Giai” hung hăng quậy banh bung xung cho đến khi bị “xúc” giò rồi nhát chân nhảy xồm. Chưa nói đội này đôi khi được tăng cường anh em Khánh Hoà, Quân “Chú”, Quân “Cháu” làm khó dễ không ít cho đội banh bạn.

Tiếng chuông nhà thờ Tống Viết Bường kêu leng keng đồ dòn, như báo hiệu lễ sáng Chủ Nhật đã tan. Các con chiền ngoan đạo trong áo quần tươi đẹp nườm nượp đi về nhà. Trong đó có những bóng hồng đi ngang sân Đống Đa nhìn liếc trộm vào, làm đám thanh thiếu niên thêm hăng tiết vọt, tranh giành tả tơi trái banh suốt ngày. Vài cầu thủ đi lễ xong, vội thay áo quần chạy nhanh ra sân tham gia trận banh đang sôi nổi, làm sân Đống Đa càng đông càng nhộn nhịp hơn. Tiếng chân

chạy rầm rập trong sân, tiếng la hét kêu gọi đồng đội ời ời, những đường chuyền banh thêu dệt lên xuống trong sân, thêm vào đó tiếng trẻ em đá banh nhựa xèn xẹt bên lề, tiếng cười giỡn... tất cả quyện lại thành một ngày vui lành mạnh của sáng chủ nhật trên sân Đống Đa thuở nào.

...

Khi mặt trời lên cao đứng bóng giữa trưa, không khí nóng dần, đám thanh thiếu niên cư xá cũng nhể nhãi mồ hôi, tốc độ di chuyển chậm chạp dần, người trong sân và trên khán đài thưa thớt vui dần đi, và cuối cùng trả lại sân Đống Đa trống vắng giữa cơn nắng cháy da ở Sài Gòn. Lúc này Yên chờ mong một cơn gió mát từ hướng Phú Thọ thổi sang, uống một ngụm đá chanh đường, ngồi nghỉ duỗi chân trên cát dưới bóng mát trong sân, làm chàng chỉ muốn nhắm mắt nằm xuống ngủ ngon một giấc. Ngọn gió trưa làm đám cỏ năng bên đài phát tuyết đung đưa dọn sóng trên cánh đồng ngập nước, vài con chim nước bay là đà, Yên thích thú vì tìm được một chút cảnh quê miền Nam giữa Sài Gòn đô thị ngày ấy. Cư xá buổi trưa yên tĩnh trở lại, Yên lững thững đi về nhà, máng đôi giày trên vai, tay vân vê tròn áo thun ướt đẫm mồ hôi, vừa đi vừa nheo mắt nhìn mông lung xa xa, biết rằng mình được một ngày vui, ước mong đời vui mãi như thế, sẽ nhớ mãi như thế, để rồi có dịp nhắc lại chuyện ở sân Đống Đa một ngày vui cho bạn bè sau này ...

Nguyễn Minh Đạo
California, Tháng Tư 2007